

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

HAJNAL

Kék vércsék szállnak
pincék párkányaira.
Az eget hozzák.

Tollgallérjukra
odatapadt csillagok
alig fénylenek.

Míntha ezüstpor
szítálna szárnyuk minden
mozdulatára.

Kicsi csőrükben
ott ragyog a napocska
sárga kis héja.

REMEGÉS

Lombkoronában
feszés hálót font a pók.
Hold remeg rajta.

Ki szabadít meg,
színtelen, magányos arc,
talán a hajnal?

Ikertestvéred,
ki nyugtalanul forog
a tó fenekén?

Vagy mindörökre
itt maradsz velünk – nézd csak,
mi is remegünk!

VIHAR ELŐTT

Napozó tücsköt
nézek gőzölgő fűben.
Ím egy pólingó!

A csőre hegyét
váltolla sűrűjéből
mint kést rántja ki.

Nem történt semmi,
csak egy éles villanás.
Én mégis félek.

Mintha jégmadár
kacagna az ég alján.
Nézd csak, egy vércsepp!

TÉLI ETETŐ

Lehűlt odúkbán
vacogó kis cinegék,
csak csőrük kemény.

Zúzmarás jégcsap
hízik a faágakon.
Égi tünemény.

Napraforgószem.
Nem egy, hanem ezeregy!
Csuszka álmodik.

S ím, fekete hó
hull a, hull az odúba.
Nagy bál lesz most itt!

TUDATHASADÁS

Én magam mellé
fekszem naponta ágyba.
Ki kel föl előbb?

Szétmért arcomat
keresném, de hiába,
lábam lábhoz nőtt!

Kezem vállatom:
Ugyan te kié lehetsz,
ha enyém a váll?

Félve figyelem,
ahogy a szemem figyel.
Szörnyű ez a bál!

Jeff Koons (Amerikai Egyesült Államok)